

Zor Olan Ne

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Ağustos 2014

Durgun sular gibiyim uzun zamandır ya da göğün derinliklerinde ücralara sıkışıp kalmış varla yok arası bulutlar gibi.

Eş güdümlü yalnızlık beni köşeye sıkıştırmışken...

Aydınlık ve karanlık arasında gidip geliyorum kendimce kurgulu bir araba gibi. Ola ki toslayım duvara anında alaborayım. Duvara toslasam iyi ben sadece aynaya tosladım ve tuz buz oldu her şey.

Aslında her şey görüldüğünden çok basit. Yüklenen anlam ve duyumsanan çekimserlik, işleri zorlaştırma. Yeter ki hayatla aramıza duvar örmemeli. Belki de tekil bir ifade ile irdelemeliyim durumu.

Kararsız ve hükmünde olduğumuz ne varsa. Ve belki de hükmetmek adına en çok da hayatı daha az yaşanır kılmak. Eşit derecede bir o kadar kolay addetmek.

En azından gözlemlediklerim doğrultusunda. Basit gibi görünen bir detay nasıl da önem arz edebilmekte. Gerek yaşanmışlıklar gerek olması muhtemel nasıl bir gidişata maruz kalıyorsak.

İstirahatta bir ruh belki de özümsevenen. Olası tehlikelere karşı gardını en yüksek seviyede tutmak belki de yanlış olsa bile. Neyse önem arz eden ve ne kadar yüksek duvarlar örsek de hayat ile aramıza.

Zor olan ne... Aslında her şey. Belki konuşmak da yararsız ya anlaşılmak adına kafa yormak anlam ihtiva ettiğini sandıklarımıza.

Dünya aslında çok küçük ve biziz düşen gözden. Yerlerde sürünmemek adına hayata fazlasıyla anlam yükleyen ve yeri geldi mi anlamsız kılan. Bu yüzden süreç hızla ilerliyor biz yerimizde sayarken.

Hiç gelmeyecekmiş gibi malum son, son hızla ıskalıyoruz zamanı. Ölüm bekçisi bir yandan sürdürüyor hazırlıklarını bir yandan da eğleniyor biz fani kullarla. Kısaca; zaman, ölüm ve insan denen bermuda şeytan üçgeni.

Onca hayal kırıklığı istiflenmiş.

Gizemin büyüsü ile yoğrulmak bir o kadar ve paralel seyreden duygular karmakarışık. Sevgi katsayısı ise çoktan sıfırlanmış. Yitip giden onca kifayetsizlik sonunda kimler çıkmadı ki kerevetine.

Şarkılardaki gibi dilek tutmak göze en kolay gözüken ve boş vermek adına umarsız davranmak.

Murat dediğin ne ola ki... Şarkılardaki gibi dilekler mi tutmalı. Dilek dilerken neye niyet etsem ki. Niyet ederken ya ayna kırılırsa. Diyelim ki siyah bir kedi geçti önümden...

Ya da merdivenin tam da altından geçtiysem görüp görmeden...

Zirve yapmış onca saçmalık, saçma hayatlar gibi...

Umurunda olmak birilerinin... Ne komik oysa bunca umarsızlığa bağlanıp kalmak. Bir eşya kadar anlam yüklü değilken kimliğim kanıksansa ne olacak yadırgansa... Öykünecek kimse yok iken etrafımda demek ki tek belirsiz nesne ben değilim.

Yoksunluğun tanımını artık o kadar güzel irdeleyebiliyorum ki. Yokluklara hayıflanmak mı ölçütlerle dengeyi tutturmak mı.

Ya denge tabiri ne ile iştigal ediyor olabilir. Olsa olsa bir kefesi güzellik yüklü iken çirkinliklere meyilli bir bilinmezlik kendini bilindik sanan.

Kayıp duyguları çoktan rehine bırakmıştım zaten. Ne zaman ki teslim almaya gittim kapı duvar mekân boyut değiştirmişken zaman ve insan.

Kayıp olan sadece benliğim değil ki. Kim varsa bencil zaten sırta kadem basmış Yaratan'ın nezdinde.

Açılım sınırsız, verilen hükümler acımasız. Ne de olsa yaşanmaz sancısız...

İşte toplu yekûn ne varsa.

Çoktan çizmiştim sınırları oysa. Tebeşirle çizmiş olmalıyım ki tüm sınırlar ihlal edildi. Mecburen çekildim siperime üstelik bir daha çıkmamak üzere. Ne vardı düşman hattına girecek. Ne vardı ellerinde rehin tutulacak. Çok şeyi rehine verdim almamak üzere.

Sınırları ihlal edilmiş bir dünya.

Mefhumlar kayboldu. Biz kaybolduk. İnsanlık kayboldu. Ben kaybolmuşum, çok mu...